

ЛАА ҲАВЛА ВА ЛАА ҚУВВАТА ИЛАА БИЛЛАҲИ...

05:00 / 04.01.2017 68334

Абу Мусо розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади: «Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам бир тепалик ёки довонга чиқа бошладилар. Унинг устига чиқилганда бир киши баланд овоз билан: «Лаа илаҳа иллаллоҳу, Аллоҳу акбар!» деди.

Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам хачирлари устида туриб: «Сизлар кар ёки ғоибга дуо қилаётганларингиз йўқ. Эй, Абу Мусо! Ёки Эй, Абдуллоҳ! Сени жаннат хазинасидан бўлган калимага далолат қилайми?!» дедилар

«Ҳа», дедим. «Лаа ҳавла ва лаа қуввата илаа биллаҳи», дедилар». Тўртовлари ривоят қилган.

Шарҳ: «Лаа ҳавла ва лаа қуввата иллаа биллаҳи»нинг маъноси ўзгартиш ҳам, қувват ҳам фақатгина Аллоҳ ила бўладир, дегани.

Ким ихлос билан «Лаа ҳавла ва лаа қуввата илаа биллаҳи»ни айтиб юрса, жаннатнинг хазинасига эга бўлар экан.

Термизийнинг ривоятида: «Ер юзида бирор киши «лаа илаҳа иллаллоҳу валлоҳу акбар ва лаа ҳавла ва лаа қуввата илаа биллаҳи» деса, албатта, унинг хатолари каффорат қилинади, агар денгизнинг кўпигича бўлса ҳам», дейилган.

Шарҳ: «Лаа ҳавла ва лаа қуввата илаа биллаҳи»ни айтиб юрган кишининг гуноҳлари ҳам ювилар экан.

Қайс ибн Саъд ибн Убода розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади: «У кишини отаси Набий соллаллоҳу алайҳи васалламга хизмат қилиш учун топширди. Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам менинг олдимдан ўтдилар. Намозни

Ўқиб бўлган эдим. У зот мени оёқлари билан туртиб:

«Сени жаннатнинг эшикларидан бир эшикка далолат қилайми?» дедилар.

«Ҳа», дедим.

«Лаа ҳавла ва лаа қуввата илаа биллаҳи», дедилар».

Шарҳ: Демак, «Лаа ҳавла ва лаа қуввата илаа биллаҳи» жаннатнинг эшикларидан бир эшик экан. Шунинг учун уни кўп айтиб юрмоқ керак.

Сафвон ибн Сулайм розияллоҳу анҳу:

«Ҳеч бир фаришта «Лаа ҳавла ва лаа қуввата илаа биллаҳи» демасдан туриб ердан кўтарилган эмас», деди».

Шарҳ: Қай бир фаришта осмонга чиқар бўлса, албатта, «Лаа ҳавла ва лаа қуввата илаа биллаҳи»ни айтмоғи шарт экан. Уни айтмаса осмонга чиқа олмас экан.

Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади: «Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам менга:

«Лаа ҳавла ва лаа қуввата илаа биллаҳи»ни кўпроқ айт. Албатта, у жаннатнинг хазиналаридан бир хазинадир», дедилар».

Шарҳ: Демак, ким жаннатнинг хазиналаридан бир хазинага эга бўлмоқчи бўлса, «Лаа ҳавла ва лаа қуввата илаа биллаҳи»ни кўпроқ айтиши керак экан.

Макхул розияллоҳу анҳу: «Ким «Лаа ҳавла ва лаа қуввата илаа биллаҳи. Ва Лаа манжаа миналлоҳи иллаа илайҳи» деса, Аллоҳ ундан зарарнинг етмиш эшигини очади. Уларнинг энг кичиги фақирликдир», деди». Учовини Термизий ривоят қилган.

Шарҳ: Ким ўзидан зарарларни узоқ бўлишини истаса «Лаа ҳавла ва лаа қуввата илаа биллаҳи. Ва Лаа манжаа миналлоҳи иллаа илайҳи» деб айтсин.

«Лаа ҳавла ва лаа қуввата илаа биллаҳи»ни уламоларимиз қисқа қилиб «ҳавқала» номи билан атаганлар. Яъни, «Лаа ҳавла ва лаа қуввата илаа биллаҳи»нинг турли сўзларидан баъзи ҳарфларни олиб, «ҳавқала»ни тузилган.

«Лаа ҳавла ва лаа қуввата илаа биллаҳи»нинг маъноси ҳақида имом Нававий имом Муслимнинг Саҳиҳларига ёзган шарҳларида «Абул Ҳайсам, ҳавл-ҳаракат маъносидадир. Шунда умумий маъно Аллоҳнинг хоҳишисиз ҳеч бир ҳаракат ҳам, қувват ҳам йўқ дегани бўлади» деб айтган, деганлар.

Ибн Масъуд розияллоҳу анҳу:

«Аллоҳнинг маъсиятидан У зотнинг сақловисиз бурилиш йўқ. У зотнинг тоатига Ўзининг ёрдамисиз қувват йўқ», деганидир», деганлар.

Тўрт мазҳаб уламолари азонда «Ҳаяя алас Солат. Ҳаяя алал Фалаҳ»ларни айтилганда «Лаа ҳавла ва лаа қуввата илаа биллаҳи»ни айтиш мустаҳаблигини таъкидлаганлар. Бу ҳақда Пайғамбар соллаллоҳу алайҳи васаллам ўзларининг ҳадисларида кўрсатма берганлар.

Шунингдек, қийин ҳолга тушганда, бемор бўлганда, бирор нарсадан ажабланиб унга кўзи тегишидан қўрққанда, бир нарсадан шумланганда, уйдан чиқаётганда, кечаси уйғониб кетганда, ҳар намоздан кейин «ҳавқала»ни айтиш мустаҳабдир.

«Лаа ҳавла ва лаа қуввата илаа биллаҳи» тўсон тўққиз дардга даводир. У қалбга тушган ғаму андуҳларни даф қилодир.

Имом Табароний ва ал-Ҳокимлар Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилган ҳадисда Пайғамбар соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Ким «Лаа ҳавла ва лаа қуввата илаа биллаҳи»ни айтса, тўқсон тўққиз дардга даво бўлур. Энг енгили ғамдир», деганлар.

«Лаа ҳавла ва лаа қуввата илаа биллаҳи» бандага берилган неъматни муҳофаза қилиш ва ундаги яхшилик ва фазлни боқий қолдириш йўлидир.

Имом Табароний Уқба ибн Омир розияллоҳу анҳудан ривот қилган ҳадисда Пайғамбар соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Кимга Аллоҳ неъмат берса-ю, у анинг ўзида боқий қолишини истаса, «Лаа ҳавла ва лаа қуввата илаа биллаҳи»ни кўп айтсин», деганлар.

Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг саҳобалари ўз тажрибаларида «Лаа ҳавла ва лаа қуввата илаа биллаҳи» ила мушкил кушойиш бўлишини ва бало офат даф бўлишини синаб кўрганлар.

Ибн Касирнинг тафсирида ва имом Суютийнинг «ад-Дуррул Мансур» номли тафсирларида Муҳаммад ибн Исҳоқ ва Ибн Абу Ҳотимлардан куйидагилар ривоят қилинади:

«Молик ал-Ашжаъий Набий соллаллоҳу алайҳи васалламнинг ҳузурларига келиб:

«Ўғлим Авф асирга тушиб қолди», деди.

«Унга одам юбориб, Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам сенга «Лаа ҳавла ва лаа қуввата илаа биллаҳи»ни кўп айтишни амр қилмоқдалар деган хабарни етказ», дедилар.

Хабарчи бориб унга ҳалиги гапни етказди. Авф тинмасдан «Лаа ҳавла ва лаа қуввата илаа биллаҳи»ни айтишда бардавом бўлди. Улар уни қайиш билан боғлаб қўйишган эди. Қайиш ундан ечилиб тушди. У чиқиб қараса, бир туялари турибди. Уни миниб олди. Ташқарига чиқиб қавмнинг қўрасини кўрди. Унда борки нарсани ҳайдаб олди.

Унинг ота-онаси эшик олдига келиб чақирганда билиб қолдилар. Бас, отаси:

«Каъбанинг Роббиси ила қасам! Авф!» деди.

Унинг онаси:

«Вой, шўрим! Авф қайишда боғланиб алам тортибди!» деди. Ота билан ходим унинг олдига шошиб бордилар. Қарашса, Авф ҳовлини туяга тулдирворибди. У отасига ўзининг ва туяларнинг қиссасини айтиб берди. Отаси Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг ҳузурларига бориб Авфнинг ва туяларнинг хабарини берди.

Шунда Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Уларни нима хоҳласанг ўшандоқ, ўз туянгга нима қиладиган бўлсанг шундоқ қил», дедилар.

Сўнг «Талоқ» сурасидаги:

«Ким Аллоҳга тақво қилса, унинг йўлини очиб қўядир. Ва унга ўзи ўйламаган тарафдан ризқ берур. Ким Аллоҳга таваккал қилса, бас, унга У зотнинг Ўзи кифоядир» ояти нозил бўлди».

«Лаа ҳавла ва лаа қуввата илаа биллаҳи»ни кўп айтиш фақирликни даф қилади.

Ибн Абу Дунё Асад ибн Вадоъадан ривоят қилган ҳадисда Пайғамбар соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Ким ҳар куни юз марта «Лаа ҳавла ва лаа қуввата илаа биллаҳи»ни айтса, унга фақирлик етмас», деганлар.

Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳунинг ҳадисларида Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам:

«Ким уни айтса, Аллоҳ ундан зарарнинг етмиш эшигини кашф қилади. Энг енгили фақрлик», деганлар.